

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΝΕΡΑ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΙΜΟΣ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Μπαίνω στο αμάξι. Το μοναδικό φως μες στη νύχτα έρχεται από το ηλεκτρονικό ρολόι στον αριστερό μου καρπό. Είναι 02.39. Το αμάξι το είχα αφήσει παρακαρισμένο στην κατηφόρα, για να μη χρειαστεί να περιμένω κοντά στον οικισμό. Ένα γύρισμα του κλειδιού στη μίζα και, για καλή μου τύχη, παίρνει μπρος με την πρώτη. Τσουλάω αργά στον λόφο που βρίσκεται στα αριστερά του σπιτιού κρατώντας σφιχτά το τιμόνι και τον λεβιέ. Ο ανεπαίσθητος ήχος από την επαφή του χώματος με τα λάστιχα μου δημιουργεί άγχος.

Το ρελαντί δεν μπορεί να κρατήσει τις στροφές και, αν δεν μαρσάρω για να ξεσταθεί η μηχανή, το μοτέρ θα σβήσει. Έτσι γίνεται και τώρα. Ευτυχώς όμως αυτό το «τώρα» είναι στο τέλος του λόφου, κι όταν φτάνει η στιγμή να ξαναβάλω μπρος, είμαι αρκετά μακριά από τα σπίτια. Γυρίζω το κλειδί πατώντας δυο φορές το γκαζί, οι στροφές ανεβαίνουν. Ο θόρυβος από τη μηχανή χάνεται στον αέρα, μακριά από τα παραθυρόφυλλα των τελευταίων σπιτιών. Σε είκοσι λεπτά θα έχω φτάσει. Ξεκινώ φάχνοντας έναν σταθμό στο ραδιόφωνο. Μάταια. Η κεραία είναι σπασμένη εδώ και δύο μήνες.

Ο αέρας ταρακουνά το αμάξι σε όλη τη διαδρομή, σαν βάρκα σε φουρτούνα. Ηρεμεί μόνο όταν ξεπροβάλλουν τα δύο βουνά στα δεξιά μου και εγλωβίζουν τον άνεμο πίσω από τα βράχια τους. Λίγα χιλιόμετρα σε έναν άδειο δρόμο. Η νύχτα έχει απλωθεί και το σκοτάδι καλύπτει τον ορίζοντα. Τα δυο φώτα του αμαξίου είναι η μοναδική παραφωνία σε αυτό το πάρτι του σκότους. Η έξαψή μου που θα τον συναντήσω με κάνει να επιταχύνω. Σε δέκα λεπτά θα είμαι εκεί.

Όταν φτάνω, παρκάρω πίσω από έναν θάμνο. Δεν θέλω να χαλάσω την έκπληξη. Βγαίνω από τη θέση του συνοδηγού και

οι γόβες μου γδέρνονται πάνω στα χαλίκια. Πλησιάζω στον προορισμό μου. Νιώθω τον αέρα να χαϊδεύει τις γάμπες μου και να αναρριχάται στους μηρούς μου. Φτάνει στη γυμνή μου μέση και όλο μου το κορμί ανατριχιάζει.

Βγάξω το κλειδί από το γλαστράκι του παραθύρου και ξεκλειδώνω αθόρυβα την πίσω πόρτα. Είμαι ημίγυμνη μέσα στο σπίτι. Φορώ μόνο ένα λευκό εσώρουχο, όπως του αρέσει. Από την κουζίνα ακούγεται ένα ντουλάπι να κλείνει. Εμφανίζεται στο κατώφλι της πόρτας και με κοιτά.

Το στοιχείο της έκπληξης δεν τον ενδιαφέρει. Αυτός μου έχει ζητήσει να φορώ λευκά. Ο δροσερός αέρας, η θέα του κορμιού του, πιέζουν το στήθος μου. Ξεχωρίζω τη στύση του κάτω από το παντελόνι του να διαμαρτύρεται για τον εγκλεισμό της μέσα στο εσώρουχο. Είναι πια τρεις το ξημέρωμα.

Πετώ το παλτό μου στο πάτωμα, ενώ η νύχτα μέσα στις επόμενες στιγμές θα προσπαθήσει να περάσει τη σκυτάλη από την προσμονή της ηδονής στο αίσθημα του πόνου. Είμαι σίγουρη γι' αυτό. Το περιμένω.

Αυτός με κοιτάει ανέκφραστος, ενώ τα δυο κουμπιά από το λευκό του πουκάμισο είναι ανοιχτά. Δεν μπορώ να ξεχωρίσω τα χαρακτηριστικά του στο σκοτάδι. Με δυσκολία καταφέρνω να διακρίνω έναν μικρό μορφασμό. Αναρωτιέμαι αν κάτι δεν του αρέσει. Μοιάζει να φοβάται. Ποια φοβάται; Εμένα; Τη στιγμή που κάνω το πρώτο βήμα κοντά του, ακούω τον αέρα να ρίχνει τη γλάστρα από το περβάζι του παραθύρου πίσω μου. Γυρνώ προς το μέρος της, κι όταν γυρίζω και πάλι μπροστά, βλέπω το παλτό μου να αιωρείται μισό μέτρο από το πρόσωπό μου. Το κρατάει εκείνος ψιθυρίζοντάς μου να το φορέσω.

«Τι συμβαίνει;» ρωτώ, ενώ η παλάμη του μου φράζει το στόμα.

Δεν απαντά. Ακούω την αναπνοή του να βαραίνει, καθώς στέκεται μπροστά μου ακλόνητος, σαν τοίχος. Εισπνέω από το χέρι του τη μυρωδιά του δέρματός του.

«Τι συμβαίνει;» ρωτώ ξέπνοα, μόλις απελευθερώνει το στόμα μου.

«Ντύσου».

Ξεστομίζει τη φράση ψυχρά.

«Ντύσου» επαναλαμβάνει τώρα με θυμό.

Είναι ιδρωμένος. Κάνει να με σπρώξει, αλλά δεν προλαβαίνει να με εμποδίσει. Έχω ήδη περάσει δίπλα του και έχω αρχίσει να περπατώ γρήγορα. Σαστίζει. Δεν του παίρνει πάνω από ένα δευτερόλεπτο για να ξεπεράσει τον αιφνιδιασμό του και δύο δευτερόλεπτα αργότερα να με φτάσει στις σκάλες. Νιώθω το χέρι του στην κοσίδα μου, το δέρμα στο κρανίο μου τεντώνεται καθώς με τραβά και με ρίχνει στο πάτωμα. Οι νευρώνες μου σκεπάζονται από ένα πρώτο κύμα πόνου που διαπερνά το κορμί μου καθώς προσπαθώ να ανασυνταχθώ.

Τώρα εκείνος στέκει από πάνω μου διατάζοντάς με να μείνω εκεί. Υπακούω. Βηματίζει προς την πόρτα, κλειδώνει και βάζει το κλειδί στην τσέπη του. Με πλησιάζει.

Έτσι ξεκινά. Βίαια. Έτσι συνεχίζει. Βίαια. Πώς τελειώνει; Θα το ανακαλύψω. Το τέλος σήμερα θα είναι μια έκπληξη. Το αναπάντεχο, η ηδονή της έκπληξης. Η προδοσία μου.

Έτσι ξεκινά. Βίαια. Έτσι συνεχίζει. Βίαια. Έτσι τελειώνει. Βίαια.

10 Οκτωβρίου 2018

«Μύρισε εδώ, μύρισέ το».
«ΜΟ τετράχρονος Πέπλος, ένα ελληνικό τσομπανόσκυλο με κατάμαυρο τρίχωμα και τέσσερα ραβδοειδή ξεπλύματα από μπεζ χρώμα στη ράχη του, έχωσε τη μουσουδά του στην παλάμη του αφεντικού του.

«Ναι, ναι, αυτό. Μύρισέ το, αγόρι μου».

Έγλειψε για δύο δευτερόλεπτα την κρύα παλάμη του άντρα που τον φώναζε Πέπλο και ύστερα έστριψε το κεφάλι του στα αριστερά τεντώνοντας το ένα του αυτί.

«Βρες το, Πέπλο. Πάμε!» φώναξε ο άντρας ενθουσιασμένος κάνοντας ένα βήμα μπροστά. *Κάτι άκουσε, κάτι ακούστηκε.*

Ο άντρας έπιασε τον ίδιο ήχο με αυτόν που χάιδεψε τα αυτιά του τσομπανόσκυλου και το έκανε να στυλώσει τα πίσω του πόδια και να τεντώσει τα αυτιά του. Ένα μακρόσυρτο μουρμουρητό που κράτησε αρκετά δευτερόλεπτα και στο τελείωμά του έφερε έναν ασθενικό ήχο που έμοιασε με σπάσιμο κλαδιού. Μια τελική ηχητική απόληξη, που εκείνη τη στιγμή ο άντρας τη συνέδεσε με προσάνναμμα που κροταλίζει στο μαντέμι.

Ο άντρας ξεκόλλησε τα πόδια του από το χώμα και έκανε δυο βήματα πίσω, τραβώντας μαζί του τον Πέπλο. Ο σκύλος γρύλισε δυο φορές και ύστερα ξεκίνησε ένα γοερό κλάμα που έκανε την καρδιά του άντρα να επιταχύνει.

Ο θρύλος ήταν πάντα εκεί, πετούσε στον αέρα της Θράκης, στο δάσος του χωριού, στο Άνω Κρυφό. Η πρώτη σκέψη που έκανε ο άντρας φάνηκε και στον ίδιο παράταιρη. Οι κουφάλες

των δέντρων έτρεφαν για χρόνια εκείνον τον ήχο που είχε ακούσει και άλλες φορές όταν ήταν παιδί. Ένα ουρλιαχτό που ο πατέρας του του είχε αφηγηθεί μέσα από τον θρύλο των πομάκων γυναικών που πριν από είκοσι χρόνια έχασαν τα παιδιά τους και από τότε τριγυρούσαν στα σκοτάδια, ανάμεσα σε κορμούς χοντρών πεύκων, βελανιδιών και σφενδάμων, κορμιών αλεπούδων, ζαρκαδιών και σκίουρων, ντυμένες μέσα στις μαύρες τους μαντίλες, όμοιες με τις μορφές μαύρων λύκων.

Μια παγωμένη πνοή ανέμου πέρασε πάνω από τα χόρτα και απλώθηκε στη νοτισμένη παλάμη του άντρα. Ο Πέπλος συνέχιζε να γρυλίζει την ίδια στιγμή που ο άντρας κατέβασε τον σκούφο μέχρι τα αυτιά.

Εκείνη τη στιγμή θα τη θυμόταν αργότερα ως την πρώτη φορά που ένωσε την ανάγκη να προστατευτεί από κάτι που δεν μπορούσε να εξηγήσει. Μια πεποίθηση πως η ιστορία που του είχε διηγηθεί ο πατέρας του ήταν αληθινή. Ο άντρας έκανε την πρώτη προσπάθεια να σταματήσει το τρέμουλο στα ακροδάχτυλά του και να ξεκινήσει να περπατά. Έκρυψε τα χέρια του στις τσέπες του μπουφάν, ενώ ταυτόχρονα ένωσε τη θέρμη από την τριχωτή γούνα του Πέπλου να χάνεται από τα πόδια του. Δεν πρόλαβε να πιάσει το λουρί, όταν το τσομπανόσκυλο απομακρύνθηκε με δύο σάλτα και ξεκίνησε να τρέχει γαβγίζοντας προς το δάσος.

Άκουσε το γάβγισμα να εξασθενεί, καθώς το τσομπανόσκυλο είχε προλάβει να τρέξει πενήντα μέτρα μακριά, και τότε συνέβη ξανά.

Ο ίδιος ήχος, η ίδια ανατριχίλα στο κορμί του.

«Πέπλο!» ούρλιαξε, μα ήταν αργά. Το σκυλί είχε εξαφανιστεί από τα μάτια του.

Αστυνόμος Λουκίδη

Η Δέσποινα Λουκίδη εκτελούσε τη στάση περιστέρι –της γιόγκα– για δεύτερη φορά σήμερα, θεωρώντας πως θα την ανακουφίσει από το κρύωμα που είχε αρπάξει. Οι θερμαντικές και τα μυοχαλαρωτικά δεν την είχαν βοηθήσει και, αφού πρώτα αναθεμάτισε την απερισκεψία της που δεν έβαλε κατευθείαν το μπουφάν της μετά το τζόκινγκ, αποφάσισε να βρει τη γιατριά μακριά από χάπια και κρέμες.

Στον τρίτο όροφο της πολυκατοικίας της οδού Κωστή Μοσκόφ, η αστυνόμος Λουκίδη στάθηκε στα τέσσερα πάνω στο χαλί, έφερε τον δεξή της αστράγαλο στον αριστερό καρπό και έβαλε το δεξί της πέλμα στο πάτωμα. Ύστερα τράβηξε το αριστερό πόδι πίσω και έμεινε σε αυτή τη θέση με κλειστά μάτια για δέκα δευτερόλεπτα. Πέντε βαθιές αναπνοές και άλλαξε πλευρά. Η ψύξη στο στέρνο της είχε αρχίσει να υποχωρεί και, αν επέτεινε την άσκησή της για λίγα παραπάνω λεπτά, θα τα είχε καταφέρει, αλλά αυτό ήταν αδύνατο, καθώς ο σκύλος της, ένα παιχνιδιάρικο πίντσερ, άρχισε να τη γλείφει στο πρόσωπο.

«Όχι τώρα, Αλόνη. Όχι τώρα» είπε στην αρχή με αυστηρό ύφος, αλλά υπέκυψε στα χάδια της και αναγκάστηκε να σηκωθεί όρθια.

Η Αλόνη εξαφανίστηκε με ένα σάλτο στο μέσα δωμάτιο και γύρισε κρατώντας στο στόμα το λουρί της.

«Είναι η ώρα σου, μικρή, ε;»

Εκείνη σαν απάντηση ξεκίνησε να κουνά την ουρά της τόσο

γρήγορα, που η αστυνόμος φοβήθηκε πως θα τη χτυπήσει στον τοίχο.

«Έλα, πάμε» είπε και έπιασε τα κλειδιά από το τραπεζάκι της κουζίνας, κουμπώθηκε μέχρι πάνω με το κίτρινο μπουφάν της και έδωσε το λουρί στον λαιμό της σκυλίτσας, ξεκινώντας για την απογευματινή βόλτα στους δρόμους της Κομοτηνής.

Μόλις βγήκε στον δρόμο, συνειδητοποίησε πως η μέρα είχε μικρύνει. Χθες ήταν πάλι που έβγαζε την Αλόνη βόλτα τέτοια ώρα και ο ήλιος ήταν ψηλότερα. Όχι, έκανε λάθος. Δεν ήταν χθες. Χθες ήταν στο Τμήμα, πάλευε να τελειώσει με την υπόθεση των βανδαλισμών στο Τέμενος Καγιαλί. Μια ομάδα εθνικιστών, όπως φαινόταν από τα συνθήματα στους τοίχους, είχε γεμίσει την εξωτερική όψη με συνθήματα μίσους για τη μουσουλμανική μειονότητα της πόλης. Η αστυνόμος προσπαθούσε να συντάξει την αναφορά και κάπου μέσα της ήλπιζε πως οι έρευνες θα οδηγούσαν σε μια παρέα δεκαπεντάχρονων που αποφάσισαν να επαναστατήσουν με τρόπο βλακώδη, και όχι με κάτι μεγαλύτερο και οργανωμένο. Ευχόταν να μείνει μακριά από οποιαδήποτε σπίθα που θα πρόσφερε στην πόλη μια ευκαιρία για αναζωπύρωση των προκαταλήψεων, για μπάρες που κρατούσαν τους μουσουλμάνους περιορισμένους και για κατασκόπους μουφτήδες.

Η προαγωγή της σε Αστυνόμο Α΄ του Τμήματος Ασφαλείας είχε φέριε και μεγαλύτερες ευθύνες. Υποχρεώσεις που τη βάραιναν λόγω βαθμού, γένους και οικογένειας. Ο πατέρας της, Αναστάσιος Λουκίδης, γνωστός στον νομό Ροδόπης για την αυστηρότητά του ως εισαγγελέας, έριχνε βαρύ ίσκιο στο επίθετό της και ας είχε συνταξιοδοτηθεί προ διετίας – η μητέρα της, γνωστή ποινικολόγος της Κομοτηνής, διατηρούσε αρκετούς μεγαλοπελάτες, που η Δέσποινα τους ήξερε απλώς ονομαστικά.

Η Αλόνη σταμάτησε στην είσοδο μιας παιδικής χαράς, ύρρησε στο γρασίδι και τράβηξε το αφεντικό της να συνεχίσουν. Το μπλαβί χρώμα του σούρουπου έκανε τη Δέσποινα να επιτα-

χύνει και να συντομεύει τη βόλτα της. Ο ιδρώτας στο στέρονο δεν ήταν καλό σημάδι για το κρύωμά της, πράγμα που την έκανε να βεβαιωθεί δυο φορές πως το μπουφάν της ήταν κουμπωμένο ως πάνω.

Στην επιστροφή, έπιασε τον εαυτό της να αισθάνεται την παρουσία κάποιου πίσω της, αλλά και τις τρεις φορές που γύρισε να κοιτάξει δεν είδε κανέναν. Η Αλόνη προχωρούσε μπροστά, είχε κάνει τόσες φορές τη βόλτα σε αυτή τη γειτονιά, ώστε η Δέσποινα είχε αρχίσει να σκέφτεται να μην τη συνοδεύσει την επόμενη φορά. Ήταν σίγουρη πως το αγαπημένο της πίντσερ δεν θα έχανε τον δρόμο – σε αυτό μπορούσε να στοιχηματίσει και να κερδίσει. Θα ήταν από τις λίγες φορές που θα κέρδιζε ένα στοίχημα. Ήταν τόσο κρίμα που δεν μπορούσε να ποντάρει σε αυτό. Μια καλή ευκαιρία να ρεφάρει.

Νικόλ

Βάζω την τελευταία βαλίτσα στο πορτμπαγκάζ και μπαίνω στο αμάξι. Συνδέω το κινητό και βάζω μουσική. Μπετόβεν, η Πέμπτη Συμφωνία. Αποδώ μέχρι το χωριό είναι περίπου οκτώ ώρες. Θα μπορούσα να πάω αεροπορικώς μέχρι την Κομοτηνή και από εκεί με ένα ταξί στο χωριό, αλλά ο φόβος μου για τα αεροπλάνα δεν με αφήνει να σκεφτώ τον εαυτό μου μέσα σε μια άτρακτο, μερικά χιλιάδες μέτρα από το έδαφος, με τη ζωή μου να εξαρτάται από δύο αγνώστους στο πιλοτήριο. Δεν μου αρέσει να εξαρτώμαι από τους άλλους. Η αίσθηση της σύνδεσης της ζωής μου με έναν άλλον άνθρωπο μου δημιουργεί άγχος, φόβο.

Η βροχή συνεχίζει να πέφτει με δύναμη στο παρμπρίζ και τα αμάξια κολλάνε το ένα πίσω από το άλλο. Τα κόκκινα φώτα των φρένων τους έχουν χρωματίσει τη μουντάδα της ημέρας, ενώ ένας τροχονόμος με κίτρινο αδιάβροχο κάθεται και βρέχεται σφυρίζοντας να προχωρήσουμε.

Είμαστε ακινητοποιημένοι. Τσεκάρω για ακόμα μία φορά την τσέπη του φούτερ μου. Πιάνω το σπρέι για το άσθμα μου, βέβαιη πως το έχω μαζί μου. Ο τροχονόμος ωρύεται να κάνουμε με μπροστά, αλλά δεν μπορείς και να πετάξεις. Κατεβάζω λίγο το παράθυρο, ενώ τα βιολιά από το κονσέρτο αγγίζουν τις ψιλές νότες που μόνο το τιτίβισμα ενός εξωτικού πουλιού θα μπορούσε να τις ανταγωνιστεί. Σταγόνες εισχωρούν από τη μικρή χαραμάδα που έχω αφήσει και βρέχουν την μπλούζα μου στο σημείο του ώμου.

Επιτέλους προχωράμε. Ο δρόμος ανοίγει σιγά σιγά, αλλά δεν ανεβάζω ταχύτητα. Δεν βιάζομαι να φτάσω στο Κρυφό. Πέρασα τα πρώτα δεκαεπτά χρόνια της ζωής μου εκεί και ήταν αρκετά για να μη σκεφτώ ούτε στιγμή τον «επαναπατρισμό» ύστερα από τις σπουδές στην Αθήνα. Η πόλη με κράτησε κοντά της και εγώ βρήκα σε αυτήν την ομορφιά· σε μια κρυφή αυλή πίσω από το τσιμέντο της πολυκατοικίας, στην τέχνη που βγάζουν τα σώματα που στριμώχνονται στο μετρό και στα λεωφορεία, στην ικανότητα να είσαι άγνωστος ανάμεσα σε αγνώστους.

Μου λείπει η μαμά. Μόνο για εκείνη εξακολούθη και κρατώ την παράδοση να τρώμε όλες μαζί στο μνημόσυνο του πατέρα στο χωριό κάθε χρόνο. Πέρασαν είκοσι χρόνια από τη νύχτα που μας άφησε μόνες σε τούτο τον κόσμο. Εμένα, τη μαμά και τις δυο αδελφές μου. Εγώ ήμουν δεκαπέντε χρονών τότε, έμπαινα στα δεκάξι. Η Ράνια μάς άφησε έναν μήνα μετά την ενηλικίωσή της για την Αθήνα και έμεινα με τη δωδεκάχρονη αδελφή μου και τη μαμά.

Η μαμά είναι μουσικός, βιολίστρια. Θα είχε κάνει μεγάλη καριέρα αν δεν πέθαινε ο πατέρας. Ήταν έτοιμη, λίγο ακόμα της είχε μείνει για να κλείσει τις συναυλίες στο εξωτερικό, και μου είχε υποσχεθεί πως θα με έπαιρνε μαζί της. Δεν τα κατάφερε.

Δυναμώνω τη μουσική. Σφίγγω το τιμόνι.

Η φετινή συνάντηση θα είναι διαφορετική. Δεν έχω προετοιμαστεί γι' αυτό, αλλά γνωρίζω πως η μόνη που θα κουβαλάει ακόμη την ταμπέλα «ξένη» είμαι εγώ. Η μικρότερη αδελφή μου σπούδασε στην Κομοτηνή και εδώ και μερικά χρόνια δουλεύει στο Πανεπιστήμιο Θράκης. Ποτέ δεν έφυγε από τα ντόπια χώματα και δεν λογίζεται για ξένη. Η μεγαλύτερή μου αδελφή, η Ράνια, γύρισε πριν από έξι μήνες στο Κρυφό. Κληρονόμησε τον καφενέ του παππού και πήγε εκεί να κάνει τη μαγείρισσα. Και στην Αθήνα το ίδιο έκανε, σεφ είναι. Δεν μου πέφτει λόγος για τον δρόμο που τραβά. Ποτέ δεν μου έπεφτε.

Έχω μόλις βγει στην εθνική οδό. Μπροστά μου ο δρόμος απλώνεται σε τρεις λωρίδες χωρίς πολλά αμάξια, ενώ χαμηλώνω τη μουσική. Ένα ρίγος διαπερνά τη ραχοκοκαλιά μου. Ανάβω τη θέρμανση. Ο αέρας βγαίνει θερμός από τις θυρίδες του κλιματισμού, δίνοντας μια ψεύτικη αίσθηση ασφάλειας. Αυτή είναι η πρώτη στιγμή που συνειδητοποιώ το ταξίδι που έχω να κάνω. Την επιστροφή μου στο Κρυφό.

Με αφορμή το μνημόσυνο του πατέρα της, η Νικόλ Πομάνου, μια νεαρή καλλιτέχνης ξυλογλυπτικής, επισκέπτεται το χωριό της, το Κρυφό, για να συναντήσει τη μητέρα και τις δυο αδελφές της.

Η μικρότερη αδελφή της δεν εμφανίζεται στο καθορισμένο ραντεβού. Η εξαφάνισή της θα δοκιμάσει τους δεσμούς της οικογένειας. Για να τη σώσουν, πρέπει να αντιμετωπίσουν τα μυστικά που τόσα χρόνια έκρυβαν στο Δάσος των Μανιταριών.

Την ίδια στιγμή, στον υγρότοπο του Εθνικού Πάρκου Θράκης, η αστυνόμος Λουκίδη ανακαλύπτει το παραμορφωμένο πτώμα μιας γυναίκας...

Ένα καθηλωτικό ψυχολογικό θρίλερ αστυνομικής πλοκής που υπόσχεται να σας κόψει την ανάσα, βυθίζοντάς σας σε μια ιστορία ενοχής.

«Ένα ψυχολογικό θρίλερ που δεν το αφήνεις από τα χέρια σου, αν δεν λυτρωθείς στην τελευταία του σελίδα».

Πάνος Αμυράς, συγγραφέας-δημοσιογράφος

«Σκληρό, σύγχρονο, βασανιστικό, καθηλωτικό. Ο Δημήτρης Σίμος δημιουργεί ένα αγωνιώδες ψυχολογικό θρίλερ με συνεχείς κορυφώσεις, ανατριχιαστικές ανατροπές και μια ομιχλώδη ατμόσφαιρα που σε αποπροσανατολίζει και δεν σε αφήνει να δεις την αποκάλυψη που έρχεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα».

Κέλλη Κρητικού, κριτικός βιβλίων-επιμελήτρια

«Αυτό το ψυχολογικό θρίλερ είναι ένας σοβαρός λόγος για να χάσεις τον ύπνο σου...»

Ευθύμιος Σαββάκης, δημοσιογράφος

